

[Socialministeren]

forelagt i redegørelsen til folketinget. Vi lukker ikke øjnene for realiteterne.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Vi går til anden omgang. Flere ordførere har meldt sig, og jeg beder de eventuelt resterende melde sig.

Inge Fischer Møller (S):

Først vil jeg bede socialministeren om at holde sig fast. Jeg er faktisk glad for de positive svar, vi har fået eller jeg har fået, på de stillede spørgsmål.

Jeg ved ikke, om det har været en forglemmelse – det går jeg ud fra, når nu ministeren har været så positiv, som tilfældet er – men jeg stillede et konkret spørgsmål: hvilke overvejelser har man gjort sig generelt for de medarbejdere, der allerede er i systemet, og som har en uddannelse, og de medarbejdere, der er i systemet, og som ingen uddannelse har, set i lyset af, at vi regner med en tilvækst af mange ældre inden for hele ældresektoren? Vi må jo være klare over, at der bliver stillet nogle andre krav, og derfor vil jeg godt høre ministeren, om jeg kan få svar allerede nu, eller om jeg skal stille spørgsmålet i udvalget.

Så vil jeg sige noget andet, som måske kan overraske ministeren. Jeg kan godt forstå, at der måske ikke har været tid til at læse betænkningen. Jeg har dog haft tid til at læse den, så jeg ved ikke rigtig, hvordan den har fungeret i systemet, men i hvert fald kan jeg allerede nu bebude, at jeg vil stille et spørgsmål på førstkommende møde i socialudvalget, hvor jeg vil bede ministeren komme med sine kommentarer til den betænkning og måske oven i købet bede om et samråd om den, fordi jeg synes, at spørgsmålet er så vigtigt.

Men i øvrigt tak for de positive svar. Jeg håber, at det på lang sigt kan udmønte sig i konkrete forslag til gavn for vore ældre i samfundet.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Fru Aase Olesen kaldte mit første indlæg en fanfare. Jeg vil gerne sige, at det håber jeg også det var, for en fanfare bliver jo anvendt som hyldest eller som angrebssignal – en hyldest til kommissionen for, hvad den har lavet, og et angrebssignal til, at ministeren går i gang med den nødvendige lovgivning og

den nødvendige reform. Så det var meget velplaceret.

Denne debat er endt i en diskussion om plejehjem – som den plejer. Det er en meget lille gruppe, der benytter dem, det ved vi. Vi ved også, at det er et stort forbrug, der ligger her, når vi taler om normeringer.

Når vi taler om fremtidens ældrepolitik, taler vi om noget, der skal gælde for hele befolkningen. Det er egentlig i skolerne, man skal starte med at lære, hvad der sker i aldringsprocessen. Vi skal benytte os af de landvindinger, der sker inden for gerontologien og geriatrien. Vi skal også benytte dem netop på vore plejehjem. Vi går jo til øre-, hals- og næselæge, når vi har dårlig hals. Vi går til øjenlæge, når vi har dårlige øjne. Hvornår begynder vi at bruge de specialister, der har forstand på vores aldringsproces, nemlig dem, der er specialister i geriatri? Jeg tror, det er dér, nøglen til de tunge plejepatinter findes, og jeg kan kun opfordre til, at man benytter sig af de erfaringer, der allerede er gjort inden for det område.

Det er ganske vist fortrinsvis på det frivillige område, på de selvejende institutioner, man har den erfaring. Da også noget af diskussionen her i dag har omfattet frivilligt arbejde og professionelt arbejde, vil jeg gerne sige her i dag, at den professionelle er en person, der ud fra et fond af specifik viden og udvælgende arbejdsmetoder går ind i omsorgsarbejde ofte med det formål at støtte den, der hjælpes, til selv at medvirke ved løsningen af det opståede problem eller forbedring af den totale livssituation.

Den frivillige medarbejder, det kan være pensionisten selv, det kan være den gode nabo, og det kan være alle os andre, som ikke kender dem, men er interesseret i det. Det er personer, som med ingen uddannelse på dette område eller ud fra en kort vejledning af relevans for området beskæftiger sig med omsorgsarbejde som ven til ven uden at tage vederlag for deres arbejdsindsats over for en enkeltperson eller en institution.

Den professionelle kontakt ophører, når opgaven er løst, men der er ingen tidstabel for, hvor længe et frivilligt ven-til-ven-arbejde fungerer. Jeg tror, vi skal holde fast i den fundamentale forskel, der er, og netop se, at det er to funktioner, der går smukt hånd i hånd med hinanden, der supplerer hinanden og kunne gøre tilværelsen rigere både for